

MICHAEL
CONNELLY

ARÉNA

TOP
KIDMI

ARÉNA

Michael Connelly

ARÉNA

Z angličtiny preložil Patrick Frank

sloart

Copyright © 2025 by Hieronymus, Inc.
This edition published by arrangement with Little, Brown
and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2026
Translation © Patrick Frank 2026
Cover photography © Shutterstock

Lyrics translated by Michal Frank

ISBN 978-80-556-7286-1

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi
prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani
vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného
a ani budúceho informačného systému a podobne, bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Danielovi a Rogerovi Millsovcovi za dvadsať rokov
trpezlivého odpovedania na otázky.*

*Bojujeme s časom v zápase o ochranu detí našej krajiny pred nebezpečenstvami AI. Príslovečné hradby mesta už vlastne padajú.
Je načasе konať.*

*– Národná asociácia generálnych prokurátorov,
6. 9. 2023*

PRVÁ ČASŤ
KLIETKA

1

Pre niekoho je to pódium. Miesto, kde sa odohráva dráma s podrobnou choreografiou. Pre iných je to šachový zápas s ťahmi premyslenými týždne a niekedy aj mesiace vopred. Zápas, v ktorom má chybný ťah dôsledky a nedá sa vziať späť. Zápas pred najatým publikom, ktoré vás mlčky súdi aj so svojimi tajnými predsudkami a dešpektom.

Ja som to tak nikdy nevnímam. Pre mňa to je oktagón, kde sa odohrávajú brutálne zápasy v zmiešaných bojových umeniach. Vojdú dvaja, vyjde iba víťaz. Každý sa tam zakrvaví. To je pre mňa súdna sieň.

Dnešné pojednávanie bolo v občianskoprávnej veci, čo je podľa mňa celkom nesprávne pomenovanie. Tu nejde o spor medzi občanmi. *Randolphová verzus Tidalwaiv Technologies LLC* bol jeden z mála prípadov, ktoré presahujú hranice súdnej siene a vlastne aj dosah Federálneho súdu pre centrálny obvod Kalifornie. Bol to zápas o budúcnosť nás všetkých – alebo aspoň tak som sa ho chystal podať.

Bežalo prípravné konanie pred federálnou sudkyňou Margaret Ruhlinovou. Poznal som ju ešte z čias, keď bola členkou miestnej advokátskej komory, hovorila si Peggy a po pojednávaní chodila s ostatnými právnikmi do baru v reštaurácii Redbird. Teraz je z nej veteránka a uznávaná odborníčka, ktorú za Obamovej vlády povýšili na federálny súd. Krížové sťažnosti oboch strán zlúčila do jedného konania a snažila sa predísť prieťahom tým, že vyrieši naše predbežné spory. Ja som bol za, no advokátov protistrany – bratov Masonovcov – by nič nepotešilo viac ako odloženie procesu o ďalších pár mesiacov. Tidalwaiv bola na predaj a investori dúfali, že ju zhltnie jeden z technologických gigantov. Krúžili okolo nej všetky tri „veľké M“ – Microsoft,

Meta a Musk. Tento proces a jeho výsledok mohol značne nať rozdiel medzi miliónmi a miliardami.

Bol som odhodlaný zabrániť im v odkladoch. Tidalwaiv nám v rámci povinného sprístupňovania odovzdala vyše dvanásť terabajtov dát – dosť na to, aby ich tlačaná verzia doslova obložila všetky steny skladu škatulami na papier. To, čo bolo v tých nespočetných tisíckach strán skutočne dôležité, však prešlo prísnu cenzúrou, takže mi tie dokumenty boli takmer nanič. Potreboval som zistiť, čo sa v nich skrýva, inak prehrám najdôležitejší proces v živote.

Sudkyňa trpezlivo čakala, kým zareagujem na jedného z Masonovcov, ktorý vyhlásil, že všetky cenzúrne zásahy sú nevyhnutné pre ochranu firemného tajomstva pred konkurentmi na poli generatívnej umelej inteligencie. To, čo predomnou zatajili, malo byť podľa neho kľúčom od kráľovstva, ktorého sa len tak nevzdajú.

„Pán Haller,“ súrila ma Ruhlinová. „Reagujte, prosím.“

„Áno, vaša ctihodnosť,“ prikývol som.

Podľa pravidiel, ktoré platili v jej súdnej sieni, som vstal a prešiel k rečníckemu pultu medzi stolmi oboch strán.

„Vaša ctihodnosť, obhajoba v najlepšom prípade zavádza,“ začal som. „Nehovoríme tu o kľúči od kráľovstva. Ide o kľúčové dôkazy, ktoré sa zadržávajú, lebo – ako pán Mason dobre vie – by usvedčili protistranu. Dokazujú totiž tvrdenia žaloby. Výtvor firmy Tidalwaiv povedal ľahko ovplyvniteľnému mladému mužovi, aby vzal do školy otcovu zbraň a...“

„Pán Haller,“ prerušila ma sudkyňa, „nie je nutné pri každej námietke opakovať dôvody vašej žaloby. Médiá, ktoré ste sem pozvali, to nepochybne ocenia, ale súd nie.“

Mávla rukou na predný rad divákov, kde sa plece pri pleci tlačili zástupcovia médií. Na federálnych súdoch sa nepovoľujú kamery ani žiadne iné záznamové zariadenia. Každý z novinárov, dokonca aj televíznych, bol odkázaný na ručne písané poznámky. Na konci radu súdny maliar usilovne pracoval na mojom portréte pre CNN. Pero a papier mi vo svete, v ktorom vládnu elektronické médiá v spolupráci s umelou inteligenciou a internetom, pripadali neskutočne archaicky.

„Ďakujem, pani sudkyňa,“ povedal som. „Pointa je v tom, že celý tento prípad sa krúti okolo mantinelov. Tidalwaiv

tvrdí, že ich mala poctivo nastavené, ale odmieta ich ukázať pod zámienkou, že predstavujú jej duševné vlastníctvo. To nejde, vaša ctihodnosť. Žalobkyňa má právo na vysvetlenie, ako mohol výtvor umelej inteligencie tejto firmy preskočiť mantinely a povedať tínedžerovi, že strieľať do ľudí je v poriadku.“

Obaja Masonovci vyskočili s námietkou. Pri stole obhajoby boli sami, lebo klient sa rozhodol nevysielat do týchto predbežných šarvátok zástupcu spoločnosti.

Spoločne vzniesli námietku a potom sa Marcus posadil, zatiaľ čo Mitchell ostal stáť a namietal.

„Vaša ctihodnosť, advokát žalobkyne znova raz prekrucuje fakty a dôkazy,“ spustil. „Prehovára k médiám, nie k súdu.“

Musel som sa obrátiť, aby som ho aspoň letmo videl, lebo som stále bol pri rečníckom pulte.

„Ako poznáme fakty a dôkazy, keď nám neposkytnú všetky materiály povinného sprístupňovania?“ spýtal som sa s naširoko rozťahnutými rukami.

Ruhlinová naznačila, že máme byť ticho.

„Stačilo!“ zvolala. „Pán Mason, presuňte sa k pulu.“

Posadil som sa naspäť k svojej klientke Brende Randolphovej. V očiach mala slzy ako pri každej zmienke o jej zavraždenom dieťati. Nebolo to divadielko. Neučil som ju to. Bol to prejav hlbokkej straty a žiaľu, ktorý nikdy nezmizne bez ohľadu na to, ako to dopadne na tomto súde. Natiahol som sa k nej a položil jej ruku na rameno, aby som ju trocha upokojil. Potreboval som sa sústrediť na sudkyňu a proti stranu, no vedel som, aké ťažké chvíle zažíva – aj to, že so začiatkom procesu budú už len ťažšie.

„Pán Mason, súd sa v tomto prikláňa na stranu pána Hallera,“ povedala Ruhlinová. „Ako by sme podľa vás mali napraviť tento nedostatok? Pán Haller má právo na všetky materiály povinného sprístupňovania.“

„V tom mu nemôžeme vyhovieť, ctihodnosť,“ odpovedal Mason od pulu. „Namiesto toho, aby sme vyzradili svoje chránené postupy, kódy a metódy, radšej sme ponúkli žalobkyňi štedré odškodnenie, to sa však odmietlo, aby sa jej advokát mohol ďalej predvádzať pred médiami s absolútnymi nepodstatnými tvrdeniami a...“

„V tomto vás hneď aj zastavím, pán Mason,“ nenechala ho dopovedať sudkyňa. „Každý žalobca má právo na proces. Nemám v úmysle púšťať sa do odsudzovania motívácií pre prijatie alebo odmietnutie mimosúdneho vyrovnaní.“

„Tak potom, vaša ctihodnosť,“ zakontroval Mason, „radi sa podrobíme súdom určenému špeciálnemu znalcovi, ktorý preskúma poskytnuté materiály a určí, čo musíme zverejniť a čo má ostať chránené ako duševné vlastníctvo.“

Teraz som sa pre zmenu postavil ja, no sudkyňa ma ignorovala.

„Nerada, ale zvážim túto ponuku s prihliadnutím na kalendár súdu,“ povedala. „Nateraz prejdime na ďalšiu položku. Pán Mason, vy ste...“

„Vaša ctihodnosť,“ ozval som sa. „Kým pôjdeme ďalej, smel by som reagovať na návrh obhajoby pribrať špeciálneho znalca?“

„Vašu reakciu poznám, pán Haller,“ zareagovala Ruhlinová. „Ste proti, pretože chcete, aby sa proces začal podľa harmonogramu. Ak si to želáte, môžete elektronicky podať námietku aj s príslušnou argumentáciou a ja ju pri rozhodovaní vezmem do úvahy. Nateraz počme ďalej. Obhajoba žiada vyškrtnutie jednej osoby z predbežného zoznamu svedkov žalobkyne. Ide o osobu menom Rikki Patel, ktorá bola zamestnaná v Tidalwaiv. Pán Mason, želáte si námietku rozviesť do záznamu?“

Mitchell Mason mal na sebe modročierny oblek Armani s typickou vzorovanou vestou na zosilnenie dojmu energie a sily. Mal poctivo upravený štýlový účes z krátkych vlasov a úhľadne ostrihanú bradu, v ktorej sa začínali objavovať prvé náznaky distingvovanej sivej. Práve podľa toho som ich rozoznával. Marcus bradu nenesí.

„Áno, vaša ctihodnosť,“ odvetil Mitchell. „Ako som uviedol v podaní, pán Patel je bývalý zamestnanec Tidalwaiv. Pri odchode z firmy podpísal záväzok mlčanlivosti, kópiu sme predložili aj súdu. Vaša ctihodnosť, jednoducho povedané, toto je len zasa ďalší pokus, ako nás obísť a dostať sa ku chráneným dátam a informáciám spoločnosti. Dôrazne namietame aj voči tomu, aby pán Patel vypovedal mimo hlavného pojednávania, nieto ešte pred očami verejnosti.“

„Dobre. Môžete sa posadiť,“ povedala mu Ruhlinová. „Pán Haller, v dokumentoch nevidím vašu reakciu na toto podanie. Sťahujete pána Patela zo zoznamu svedkov?“

Vrátil som sa k pultíku.

„Práve naopak, vaša ctihodnosť,“ odpovedal som. „Rikki Patel je kľúčovým svedkom žalobkyne. Bol v laboratóriu, keď spoločnosť vytvorila AI spoločníčku, hovoria jej Clair, a vypustila ju na nič netušiacich...“

„Prestaňte s výrokmi pre médiá, pán Haller!“ vyštekla na mňa. „Varujem vás. Hovoríte so mnou, nie s ľuďmi v prvom rade.“

„Áno, vaša ctihodnosť.“

„Takže prečo by súd nemal zachovať dohodu o mlčanlivosti, ktorú podpísal váš zamýšľaný svedok?“

„Vaša ctihodnosť, v podstate tu ide o prípad zodpovednosti za produkt a bolo by proti verejnému záujmu, aby bývalý zamestnanec nemohol vypovedať o ľahkovážnosti firmy Tidalwaiv vo vzťahu k bezpečnosti jej produktu. Kalifornské súdy bežne rušia záväzok mlčanlivosti, ktorý by šiel proti základným spoločenským záujmom. Moja klientka ani verejný ziadny takýto záväzok nepodpísali a majú záujem dozvedieť sa fakty aj okolnosti toho, ako mohla AI spoločníčka presviedčať mladého chlapca, nech zabije svoju priateľku. Rikki Patel nie je svedkom, ktorý by zverejňoval obchodné tajomstvá či chránené informácie – bude vypovedať o zlyhaní Tidalwaiv...“

„Ale keď som to naposledy kontrolovala, boli sme na federálnom súde, pán Haller. Nie na kalifornskom.“

„To je pravda, pani sudkyňa, ale súd by mal vedieť aj to, že daný záväzok bol podpísaný pod tlakom. Pán Patel sa obával, že ak ho pri odchode z Tidalwaiv nepodpíše, ponešie následky nielen on, ale aj jeho rodina.“

Marcus Mason sa postavil a zdvihol ruky tak, že z toho gesta priam kričalo: *Kde sa vzalo toto neskutočné tvrdenie?*

„Vydržte, pán Mason,“ zastavila ho sudkyňa. „Používate veľmi silné slová, pán Haller. Musím vás znova vystríhať pred nepodloženými tvrdeniami určenými médiami a potenciálnym porotcom. V mojej pojednávačke sa netolerujú.“

„Vaša ctihodnosť,“ oslovil som ju, „pán Patel je ochotný neverejne aj verejne vypovedať o obavách a tlaku, ktorý ho

viedol k podpisu tohto záväzku formulovaného tak, aby bol aj sám osebe výhražný. Nemal by sa ním viazať a ja znova uisťujem súd, že jeho výpoveď nemá prezrádzať chránené informácie, o ktoré sa spoločnosť aspoň navonok tak strachuje. Bude vypovedať o výhradách, ktoré mal od začiatku projektu Clair. Firma jeho výhrady nebrala na zreteľ a teraz sa to zjavne snaží utuľtať.“

„Vaša ctihodnosť?“ opýtal sa Mason pre prípad, že by sudkyňa zabudla, že stojí rovno pred ňou.

„Nech sa páči, pán Mason,“ vyzvala ho.

Vrátil som sa k stolu a pult obsadil Marcus Mason. Na rozdiel od svojho dvojčaťa bol hladko oholený a miesto vzorovaných viest od Armaniho dával prednosť motýlikom.

„Vaša ctihodnosť, tento proces je ako prepad zo zálohy,“ začal. „Nič menej a nič viac. Keď pán Haller obhajoval zločincov, bol známy ako advokát, ktorý používa médiá miesto kyjaka. Teraz sa pokúša o to isté aj na tejto úrovni. Samozrejme, že na naše podanie nereagoval v elektronickej podobe. Prečo by to robil, keď môže zavolať mediálne publikum na federálny súd a krmiť ho tam svojimi nafúknutými tvrdeniami a neslýchanými klamstvami? V danom záväzku mlčanlivosti nie sú žiadne vyhrážky. Je to štandardný text, ktorý sa používa vo všetkých zmluvách tohto typu. Nenájdete v ňom ani náznak vyhrážok Patelovi a neexistuje žiadny právny argument, ktorý by podporoval možnosť preložiť ho, len aby daná osoba mohla vypovedať.“

Musel som nasilu potlačiť úsmev. Marcus Mason bol fakt dobrý. Zjavne bol múdrejší z dvojčiat, takže sa bolo treba zamerať práve naňho. Ten jeho motýlik mal zjemniť imidž vražedne účinného právnik. Mne to neprekážalo, lebo ani ja nie som o nič menej nebezpečný. Úsmev, s ktorým som bojoval, vo mne vyvolala jeho hanlivá zmienka o mojej minulosti advokáta v trestných veciach. Je pravda, že som si v spomínanej právnej oblasti urobil parádne meno. Od billboardov cez lavičky na autobusových zastávkach, od trestného súdu po okresné väzenie, všade ma poznali ako advokáta zo zadného sedadla. Máte prípad? Prídem. Dôvodné pochybnosti za rozumnú cenu. Bola to drsná práca s vysokým obratom. Kalifornská advokátska komora číhala, kedy urobím nejaký etický prešlap, policajti zase, kedy poruším nejaký zákon,

a všetci dokopy, kedy konečne padnem. Toto dedičstvo ma prenasledovalo po celom Los Angeles, ja som sa ho však nabažil a presunul sa na niečo iné. Za dva roky, odkedy som opustil preplnené a špinavé siene trestného práva, som objavil celkom novú úroveň špinavosti a nebezpečenstiev v zdanlivo čistých a priestranných sieňach občianskoprávných sporov. Cítil som sa tam ako doma a bratia Masonovci ani netušili, do čoho lezú.

Sudkyňa uzavrela pojednávanie s tým, že zväzi písomné podania aj ústne vysvetlenia a v pondelok vydá rozhodnutie v oboch otázkach.

„Pojednávanie sa odročuje,“ oznámila nakoniec.

Hneď nato vstala a odišla do svojej kancelárie. Bratia Masonovci si zbalili dokumenty aj právnické spisy a z prvého radu sa začínali vytrácať zástupcovia médií. Ja som sa vrátil k stolu žalobkyne a sadol si ku klientke. Brenda Randolphová bola drobná žena s utrápenými očami, ktoré už nikdy nepoznajú šťastie. Pracovala ako technička v optometrickom laboratóriu vo Valley. Cez všetky dovolenky aj náhradné voľno chodila na pojednávania toho, čomu hovorila „prípad mojej dcéry“.

„Ste v poriadku, Brenda?“

„Áno,“ odvetila. „Vlastne nie. Už nikdy nebudem v poriadku. Zakaždým, keď sa spomenie jej meno alebo to, čo sa jej stalo, prichádzam o rozum. Je mi to ľúto.“

„Nemáte sa za čo hanbiť. Buďte sama sebou.“

„Myslíte si, že sudkyňa rozhodne v náš prospech?“

„Mala by.“

Masonovci vstali od svojho stola a šli k bránke v zábradlí. Keď ma míňali, nepovedali ani slovo.

„Pekný víkend, páni!“ zavola som za nimi.

Nereagovali.

2

Predo dvermi súdnej siene ma čakal nejaký muž. Videl som ho aj na pojednávaní – sedel v zadnom rade v priestore pre verejnosť. Ak to bol novinár, tak taký, s ktorým som sa ešte nestretol. Väčšinu reportérov v meste som poznal aspoň z videnia, ak nie po mene či aj priamo osobne. Tento proces však pritiahol nemalú pozornosť po celej krajine a prvý raz sa mi ozývali aj príslušníci novinárskeho stavu z celých USA. Tento konkrétny mal cez plece ruksak a na sebe športové sako, no bez kravaty. Prezradilo mi to, že zrejme nebude právnik – aspoň nie taký, čo má na súde aj vlastnú prácu. Držal sa v úzadí, kým som sa lúčil s klientkou a pošepky jej vrazil, že sa jej ozvem, len čo mi od Ruhlinovej príde rozhodnutie o prerokúvaných otázkach. Len čo sme sa rozišli, pristúpil ku mne. Vyzeral na čerstvého päťdesiatnika a v hustých hnedých vlasoch sa mu objavovalo čoraz viac sivej. Pôsobil dojmom starnúceho surfigistu. Keď k nim patríte, hneď to rozoznáte.

„Dúfal som, že prijmete pozvanie na kávu, pán Haller,“ povedal mi.

„Kávu nechcem,“ zareagoval som. „Som dosť nabudený z pojednávania. Poznáme sa? Ste novinár?“

„No... Spisovateľ. Áno. Chcel by som s vami hovoriť o jednej veci, ktorá by mohla byť osožná pre nás oboch.“

„Aký spisovateľ?“

„Píšem knihy o technológiách. O tom, ako by sa mohli obrátiť proti nám. Okrem toho mám aj stĺpček na Substacku. Aj tam píšem o tom istom.“

„A chceli by ste písať o tomto prípade?“

„Áno.“

„A mne by to ako mohlo prospieť?“

„No... Keby sme si mohli na chvíľu niekam sadnúť, tak vám vysvetlím, čo a ako.“

„Kam? Na druhej strane ulice mám stretnutie už o...“ zdvihol som ruku s hodinkami, „... dvadsať minút.“

Bola to lož. Chcel som len určiť hranice rozhovoru pre prípad, že by sa mi nepozdával. Chystal som sa síce ísť na okresnú prokuratúru na druhej strane ulice, nemal som však dohodnutý termín. Mal som v úmysle prebojovať sa tam aj bez neho.

„Venujte mi desať.“

„Potrebujete k tomu kávu?“ spýtal som sa ho.

„Ak nechcete vy, tak ani ja.“

„Dobre. Poďme do jednej z miestností na stretnutia s právnikmi. Máme ich rovno na tomto poschodí a bude to tak najrýchlejšie a najšikovnejšie.“

„Ako chcete. Veďte ma.“

Vykročil som po chodbe, hneď som však znova zastal.

„Ako sa voláte?“ spýtal som sa.

„Jack McEvoy,“ odpovedal. „Teší ma.“

Podal mi ruku a ja som ju prijal. Mal pevný stisk a bez váhania sa mi pozrel do očí. Vyvolal vo mne dojem, že by sme mohli byť na začiatku niečoho dobrého.

3

Miestnosti pre advokátov boli na federálnom súde malé a vybavené iba stolom a štvoricou stoličiek. Slúžili právnikom na porady s klientmi a svedkami pred vstupom do súdnej siene. Našiel som jednu voľnú a zasunul som do okienka červený nápis OBSADENÉ. Potom som otvoril dvere a naznačil McEvoyovi, nech vojde prvý. Sadli sme si k stolu oproti sebe, ja som vytiahol notes a začal prosbou, aby mi vyhláskoval svoje meno. Urobil to.

„To meno mi pripadá povedomé,“ nadhodil som. „Mal by som poznať vaše diela?“

„Za posledných zhruba dvadsať rokov mi vyšli tri knihy literatúry faktu,“ odvetil Jack. „Prebojovali sa medzi bestsellery, aj keď len nakrátko. Všetky sa týkajú aj L. A.“

„Ako sa volajú?“

„Prvou bol *Básnik smrti*. Týkala sa internetu.“

Urobil pauzu pre prípad, že by som vykrikol, ako tú knihu zbožňujem. Nespravil som to.

„Ehm... Potom niekoľko rokov nič, kým mi nevyšiel *Strášiak*,“ pokračoval. „Ten bol o zneužívaní dát. No a moja posledná je nateraz *Výstraha*. Tá vyšla pred pár rokmi a rozoberala neregulované odvetvie práce s DNA.“

Prikývol som.

„*Výstraha*. Áno, tú si pamätám,“ povedal som mu. „Bola o vrahovi, ktorý si vyberal obeť na základe DNA. Poznám sa s niektorými právnikmi, čo v nej spomínate.“

„Všetky moje knihy sa zaoberajú technologickým pokrokom,“ dodal McEvoy. „Takým, ktorý zneužívajú kriminálnici a iní ľudia bez morálnych zábran.“

„Súvisel s tým aj časopis alebo také niečo, však? Myslím *Výstrahu*.“

„Išlo tam o spravodajskú stránku na ochranu spotrebiteľa, ale majiteľ a editor odišiel do dôchodku a zrušil ju. Kúpil som od neho ochrannú známku. Teraz sa tak volá môj Substack.“

„Samozrejme, váš Substack. Takže *Výstraha*, hovoríte?“

„Presne tak. Píšem v ňom o nástrahách technológií.“

Prikývol som a premeral som si ho. Mal som nemalý záujem o spoluprácu, no zatiaľ som to nechcel dať najavo.

„Začínam chápať, prečo sa chcete zapojiť do tohto prípadu,“ poznamenal som.

„To som aj predpokladal,“ prikývol Jack.

„A čo s ním chcete robiť? Písať do Substacku alebo rovno celú knihu?“

„Možno aj oboje,“ odvetil bez váhania. „A podcast. A film. Váš prípad stelesňuje všetko, čo som skúmal a o čom som písal vo vzťahu ku generatívnej umelej inteligencii. Na súd ju dávajú azda týždeň čo týždeň, no v tomto prípade sa asi ako v jedinom bude konať aj proces. Podľa mňa spája všetko dobré aj zlé z tejto technológie, ktorá mení svet. Ak chcete poznať môj názor, trafili ste do čierneho.“

„Okej, a vy z toho vyťažíte maximum. Čo však z toho bude mať moja klientka?“

„Môj výskum. Moje skúsenosti. Mám konexie, ktoré by vám mohli pomôcť. Priberte ma do tímu a nechajte ma na tom pracovať. Nenapíšem ani jediné slovo, kým nepadne súdny verdikt.“

Snažil som sa udržať si skeptický výraz. McEvoy nevedel, že sa v skutočnosti priam topím. Zaplavili ma materiály z povinného sprístupňovania a chýbali mi prostriedky aj skúsenosti na to, aby som ich všetky zvládol. Inak povedané, nemal som dosť času ani pochopenia. Väčšina tejto vedy bola mimo môjho chápania. Ostal z nej vo mne desivý pocit, že prídem na pojednávanie neinformovaný a nepripravený.

Mám vyšetrovateľa, ktorý je výborný v hľadaní svedkov a v terénnej práci. Ani on však nemá dostatočné znalosti na to, aby sa vedel úspešne brodiť terabajtmi kódu a interných správ Silicon Valley. Čoraz väčšmi mi dochádzalo, že som sa vrhol do niečoho, v čom sa nevyznám. V súdnej sieni som hotový zabijak, ale na to potrebujete zbrane. McEvoy mi teraz prezentoval čosi, čo vyzeralo ako záchranné koleso

pre človeka, ktorý sa topí. Snažil som sa nedať to najavo, no keby strávil čo len pätnásť minút v našom sklade, pochopil by moju situáciu aj to, ako zle na tom sme.

„Nechať vás na tom pracovať... Čo presne to znamená?“ spýtal som sa ho. „Tento prípad som zobral na podielovej báze. Ak nevyhrám, nedostanem ani deravý groš. Momentálne nemám peniaze na ďalšieho vyšetrovateľa.“

„Nežiadam o plat,“ ubezpečil ma McEvoy. „Len si ma pridajte do tímu. Nechajte ma robiť vám príslovečnú mu-
chu na stene. Ja pomôžem vám a vy zase mne.“

„Musím to prebrať s klientkou.“

„Samozrejme.“

„Ako sa s vami skontaktujem?“

Už mal pripravenú vizitku. V logu jeho rubriky na Substacku bol nápis *Výstraha* s poslednými tromi písmenami zafarbenými načerveno.

Jack McEvoy
spisovateľ
VÝSTRAHA

Aj Tidalwaiv mal vo svojom logu niečo podobné – písmená „ai“ v slove „Tidalwaiv“ žiarili chlácholivou modrou farbou. Vopchal som vizitku do vrecka a povedal Jackovi, že o jeho ponuke sa rozhodnem, keď ju rozoberieme s Brendou Randolphovou.

4

Vstup do budovy trestného súdu oproti bol na opačnej strane ulice, trocha šikmo od federálnej budovy. Cestou som zavolať svojmu vyšetrovateľovi Ciscovi Wojciechowskemu, ktorý so mnou ostal aj po prechode z trestných vecí na občianskoprávne spory, v tých som mu zadával oveľa menej práce. Zdvihol to s otázkou namiesto pozdravu.

„Ako sme dopadli?“

„Sudkyňa si vypočula argumenty k obom podaniam a v pondelok zverejní rozhodnutie.“

„Dofrasa! Mám zavolať Patelovi? Dúfal, že sa to dozvie ešte dnes.“

„Nie, zavolám mu sám. Ty mi miesto toho radšej niekoho zbehni.“

„Svedka?“

„Nie, spisovateľa. Chce nám pomôcť.“

„Ako?“

„Píše o technológiách. Má blog alebo Substack alebo ako sa tomu hovorí. Píše aj knihy. Chce robiť muchu na stene a potom napísať knižku o našom prípade s tým, že ho rozšíri o ďalšie problémy s nekontrolovanou AI. Za odmenu by chcel robiť člena tímu a pomáhať s tým kvantom dát, čo sme dostali.“

„Mick, ty do toho fakt chceš pribrať neznámeho človeka? To je riskantné.“

Bol som na Temple Street, chystal som sa prejsť na druhú stranu a ako zvyčajne som sa obzrel, či za mnou niekto nejde. Tidalwaiv mala obrovské zdroje a v tomto zápase išlo o miliardy. Zakladateľ spoločnosti Victor Wendt slúbil akcionárom, že to ticho a lacno odbaví, lenže ja som ho tlačil do procesu. Stále som sa nevedel zbaviť pocitu, že ma niekto sleduje.